

כיכ נשעמו של ר'ל אי משום שכתיווקים לומדים שלא לקיחתר משאכ שאלר הלמידים שיש לבס דעה ורלון לקנסר ולהגלות, ולכני של דירי וידך שאלו למדים לשמח מאי וכשינו ולא זכ כטעם אלא משום שאינו דומה ככל שיש בו טעם לכל שאלן צו השא, אלא נוס' רבינו כמשמטו שנתקשכ נשעמו ש"ד אמאי אינו טעון ככל חורגו שכיח לשמח וכשינו לו שכוף משר שאינו דומה כו. יט רבינא אמר מתריטין אותה איתמר. כן הניכ כשי' ומשום דננמ' אימי רבינא אמר מתריטין, וכיכ נשעמו דרבינא מולק על ר'ל וכלככ כנחלכ, משי' כוסף רבינו דרבינא אמר שכיח איתמר נשעמו ורשכיל מתריטין וכט איתא גריף צוכיל ואמרי לכ מתריטין ואכ' ית לפסוק כהרזוויכו וכני פסק כרמכס, אלא נכמי אי צוכיל רבינא אמר מתריטין ואיתמר מסיק דרובא כו' ולי' ואיתמר ומסיק וכפירוש מצולר צסמון. יד) ומסיק בדברא וכו'. פי רבינו רשס דיש לכניא כל מימרי דרנא כמו פכוס מסודר עד דרנא

מיקרי דרדקי כו' ואמר כן ית לכניא נרס נריך קודם לאידך מימרי דרנא ורנ דומי, נאשר גלשון כשאלכ הסניר טעמיכו מכ שאינו מצולר וכיכ גלשנא דרנא ור'ד כאשר יטאר, ואסיכ כניא כפולונתא וכלככ כר'ד, וקאי כאי כלכנא על בני הרי פולונתא דידכו, וכט פסק כרל'ש מעמך דר'ד צמרל כול, וכרמכס ולא ית נשמיכ כ' פכירות פיי כי' וכמלמד פטוקים שפסע בתיווקות ולא למד לו למד צטעית כו' מסלקין אותו כו'. וכיכ כלמיט כ' פ'ט שס כי' דכ כדן אינו מרי מימרי דר'ד, ואסי' שרמכס קנע כלככ ו צמימל דרנא שאמר מיקרי דרדקי פמלל כו' לא לריכא כמרלכ ומסלקין לי, ורנא סיל דנכני חרי לא מסלקין, לקימ דרנא כי אמר ומיקרי דרדקי מסלקין לא קאי צלמח ככני מילי שכי כרמכס אלא שפסע ציטקי וסו לא מירי וכמשי' כריף, ופי' שוככ לווחס יוחר מן כהרץ כמצולר נניטין ד' לי' ככול מיקרי דרדקי דלדריכ ר'ט פ'ד רניס דכו' פשע ציטקי ואכדרי רבינא דלא מנחמח דויק כווחיכ; ולכ טון רנא אלא שרמכס כיככ מימלל ו גס על דלא גריס שפיר וכדריד מוכרש, וכט כלככ פכוק צירד סי' רמיכ סי'ט. ופי' משי' לעיל אוח ז' דלדפח רבינו ית עוד מקום לככניע כלככ כר'ד צדן כרלשין משום דר'ט קאי כווחי. טו) כיון דגריס בהדי מר ומר כסילא נפקא.

להבל שאין בו חטא. ואמר ריש לקיש אין מבטלין תינוקות של בית רבן. אמילו לבני בית המקדש אל רשביל לר' יהודה ושאח כך מקבילני מאבותי ואמרי לה מאבותיך. כל עיר שאין בה מלמדי תינוקות. לטוף מחריבין אותה יג) רבינא אמר מחרימין אותה איתמר יד) ומסיק בדברא. מקרי דרדקי דאישתכח דעדיף מיניה:

ברם צריך למימר היכא דאיכא תרי מקרי דרדקי חד גמיר וחד גריס הי מציניהו מותבינו דגריס מותבינו שבשעתא טו) כיון דגריס בהדי מר ומר ממילא נפקא או דילמא דגמיר מותבינו שבשעתא דאידיבך תקיטא עד דנפקא תיש. דאמר רבא הני תרי מקרי דרדקי חד גמיר וחד גריס דגריס מותבינו שבשעתא ממילא נפקא ורב דימי מנהרדעא אמר דגמיר מותבינו שבשעתא דעל על והלכתא כרב דימי מנהרדעא:

קמג שאלתא דמחייבין דבית ישראל למיקרי קרית שמע שחרית וערבית דכתיב בשכבך ובקומך בשכבך זו זמן שכיבה היינו קיש דערבית א) ובקומך זו זמן קימה היינו קיש דשחרית וכל מאן דזהיר בקיש שחרית וערבית כמאן דמקיים לא

שלא יעמוד על כלמח פסס א' ומורכ רנ דימי דנשעמח ממילא נפקא. וזה לשון כרמכס ג' ח'ת' פסס כי' עוליכין אה כסון ממלמד למלמד אחר פכוס. מלמד מנע טון צמקלר בין צוקדוק, וכי' דגמר טוי טון צמקלר כיוט לפון כסוסק כלורחו בין צוקדוק כיוט פירשכפסוק, ופי' מכיר כיוט גמיר כלשון ככחוב צעורל ז' וכול סוסר מכיר כחורח כ' דמי שמשנחו סזור' לן עלי שצ'ט ופקוק לומד צמכירות כרצב עמי שלמדו קוככ עליו ולריך לכחישנ ולכעמוד כשצוט צנדעמו, כרי שלא כקפיד אלא על כמכירות של פלמו וכר'ד וכפי' רבינו. וכמשי' ככ'ט כ' פכירות דלא טייטין כיכ אלא שוכא כמלמד נעלמו גמיר צסוב.

א) ובקומך זו זמן קימה. לפון כמסוכ. צרמח ד' כי נשפכ פני' צוכניס ונשפכ פני' טומדים, ופי'כ רבינו לפון מנחמינו: לפי פסוקו. לוישנ קי' ככ'ט אטלי לא נמח כל כיוס פכני ארס שומדים, כמו ככא דנכנך כי' פני' פוכניס וככר יושנ פכיא כפי' סריס סקי' דובקומך ממשע פני'ט: קשס מנחמיכס וכיוט עד ג' טעס, ח'כ' פסוק. נבאמח כוכא יפוב זכ נפריח אכלי חס' כי' יג, אלא טדסכ, אכל ודאי כול שיקר. ולולי דמסחישנ מפורטי פכנב צטעמל דרי' דקאמר עד ציפלכ מכי'ט: פכול' כי' פוככ, כיווחי: אומר דנלמח לפי' מנחמין: נכנך נשפכ

כבר כתבתי אוח א' דנוי רבינו צמלל עד גמיר יט' דאשון יט' לא גמיר כיוט שאינו גמר צמלמ דננ' משטינו מרדק לכשנח על חלמידיו, וככ דוקא פליג רב. דומי. ולפי' זכ דמירי. כלל גמר נעלמו כסניר רבינו טעמל ורנא דכיון דגריס ככדי מר ומר,

פי' נכי זכאי דנ' כל פל' לימודו עמו וכי נשפוט מכי' כיון דורך כחלמידים. ללמוד צמרי חלח מלמדים. כדאי צעי' דף יט' כל כלומד חורכ' מרצ אטלי אינו רלכ סימן צרכ' לעולם, ומסילל כשישע מרבו. כשני. שלא כשינוש יקמוד גס כול על כלמח, וככ' דוקא: רנ דימי פליג כמפמי' דרכיו שצמח דאידנך קסיפס ק'ד, דנפק, וכיוט דככר דלא גמיר דמשנח ומי וכל. טשך לימודו.

כ' נשפוט. משי' ידנך כטעמו וחקיף, משלי' אי כ'כ גמיר אלא דלא אשנח ציטקי, לא אידנך כטעמו כי' דנשעס אמת כפיתחור מל כשמוכ לפיו כדליתא צנוריס ד' לי' חיווקות לא קורין צמילכ. נשכח' אכל פוני' צלשנ פי' חלר' רלשונכ, כרי דכר' חור' פס חלמידיו כמכ פכמיס. ופי' שלא יעמוד על כלמח פסס א' ומורכ רנ דימי דנשעמח ממילא נפקא. וזה לשון כרמכס ג' ח'ת' פסס כי' עוליכין אה כסון ממלמד למלמד אחר פכוס. מלמד מנע טון צמקלר בין צוקדוק, וכי' דגמר טוי טון צמקלר כיוט לפון כסוסק כלורחו בין צוקדוק כיוט פירשכפסוק, ופי' מכיר כיוט גמיר כלשון ככחוב צעורל ז' וכול סוסר מכיר כחורח כ' דמי שמשנחו סזור' לן עלי שצ'ט ופקוק לומד צמכירות כרצב עמי שלמדו קוככ עליו ולריך לכחישנ ולכעמוד כשצוט צנדעמו, כרי שלא כקפיד אלא על כמכירות של פלמו וכר'ד וכפי' רבינו. וכמשי' ככ'ט כ' פכירות דלא טייטין כיכ אלא שוכא כמלמד נעלמו גמיר צסוב.

א) ובקומך זו זמן קימה. לפון כמסוכ. צרמח ד' כי נשפכ פני' צוכניס ונשפכ פני' טומדים, ופי'כ רבינו לפון מנחמינו: לפי פסוקו. לוישנ קי' ככ'ט אטלי לא נמח כל כיוס פכני ארס שומדים, כמו ככא דנכנך כי' פני' פוכניס וככר יושנ פכיא כפי' סריס סקי' דובקומך ממשע פני'ט: קשס מנחמיכס וכיוט עד ג' טעס, ח'כ' פסוק. נבאמח כוכא יפוב זכ נפריח אכלי חס' כי' יג, אלא טדסכ, אכל ודאי כול שיקר. ולולי דמסחישנ מפורטי פכנב צטעמל דרי' דקאמר עד ציפלכ מכי'ט: פכול' כי' פוככ, כיווחי: אומר דנלמח לפי' מנחמין: נכנך נשפכ

כ' נשפוט. משי' ידנך כטעמו וחקיף, משלי' אי כ'כ גמיר אלא דלא אשנח ציטקי, לא אידנך כטעמו כי' דנשעס אמת כפיתחור מל כשמוכ לפיו כדליתא צנוריס ד' לי' חיווקות לא קורין צמילכ. נשכח' אכל פוני' צלשנ פי' חלר' רלשונכ, כרי דכר' חור' פס חלמידיו כמכ פכמיס. ופי' שלא יעמוד על כלמח פסס א' ומורכ רנ דימי דנשעמח ממילא נפקא. וזה לשון כרמכס ג' ח'ת' פסס כי' עוליכין אה כסון ממלמד למלמד אחר פכוס. מלמד מנע טון צמקלר בין צוקדוק, וכי' דגמר טוי טון צמקלר כיוט לפון כסוסק כלורחו בין צוקדוק כיוט פירשכפסוק, ופי' מכיר כיוט גמיר כלשון ככחוב צעורל ז' וכול סוסר מכיר כחורח כ' דמי שמשנחו סזור' לן עלי שצ'ט ופקוק לומד צמכירות כרצב עמי שלמדו קוככ עליו ולריך לכחישנ ולכעמוד כשצוט צנדעמו, כרי שלא כקפיד אלא על כמכירות של פלמו וכר'ד וכפי' רבינו. וכמשי' ככ'ט כ' פכירות דלא טייטין כיכ אלא שוכא כמלמד נעלמו גמיר צסוב.

א) ובקומך זו זמן קימה. לפון כמסוכ. צרמח ד' כי נשפכ פני' צוכניס ונשפכ פני' טומדים, ופי'כ רבינו לפון מנחמינו: לפי פסוקו. לוישנ קי' ככ'ט אטלי לא נמח כל כיוס פכני ארס שומדים, כמו ככא דנכנך כי' פני' פוכניס וככר יושנ פכיא כפי' סריס סקי' דובקומך ממשע פני'ט: קשס מנחמיכס וכיוט עד ג' טעס, ח'כ' פסוק. נבאמח כוכא יפוב זכ נפריח אכלי חס' כי' יג, אלא טדסכ, אכל ודאי כול שיקר. ולולי דמסחישנ מפורטי פכנב צטעמל דרי' דקאמר עד ציפלכ מכי'ט: פכול' כי' פוככ, כיווחי: אומר דנלמח לפי' מנחמין: נכנך נשפכ

[illegible]

296 270000

ספרינו, - וכו'. פר' זכיש
מאלו... וכו'... ג' ממות

מפוס. ב"י. מלכיס, בן מפרש ר"ב בשכנך מפוס
ס"ם. ולח. אפוס. דסכר כר יכופע, חלל אפילו לח"ק
ד"י. אפוס. דכ"ן מונח. ל"ג. שכרי עיקר הכרפס
מ"י. ח"ס, דכ"ו ק"ו ושנחם לנניך שיכא ד"ח

[illegible]

זמן-הקצרה-של-כל-בית-ישראל-עד-ב'-שעות. נמלא ולבכי
חנן-בשעה-השנייה-עומדים-וכים-עד-שלוש-עמוד
ממנוחות-ואז-תנא-בשעה-שנייה-קמים-כיב-במשמע
שבה-ללמוד-ולסען-הנחת-הזמן-שעמית-היה-לקום, וקומה

תפילה. עמידה. תלפוזי לפני זמן קצת נכחי הנא מביט
עומתם. שאלה. סוף בזמן, תלפוזי סוף שזכר עמד שזכר
סוף ג' יעמוד, ורכיב. נקיש לשון כחפור, משום דקויל
הכלה. שאלה. דבריהם ונראהם ונראהם דלילה לאו זמן

למית וא"כ - בחולת כזמן למדור ג"כ מרחיב ונקומר
מכאן זמן קצוב, כאשר יבואר. ויש חב ג"מ לר"ח ג"כ
לפני ק"ט, ורמב"ם ז"ל פ"ט מ"כ ק"ט מן שני זמנים
לק"ט של פסחים, היינו דמ"ח - לכהמילכ בוסיקין כשך

לֹא כִסְתָהּ. וּבְיַסְדָּהּ וְלֹא מִשְׁמַח עֲמֹד כִּסְתָהּ. וְלֹא זָכַר
כְּלִיאֶיֶרֶשֶׁת־אֶם חֲזִירוֹ רָחוּק בִּי אֲמוֹת שָׂכֹר כַּמְנוּחָה
בְּחֶסֶד פִּיךָ דְּנִלְכֹת. מִלִּישְׁתִּי זֶמֶן קִישׁ שִׁישׁ מִיִּכְזֹר בֵּין
חֶלֶק לִבִּי. וּבְחֵטִי מֵשִׁים שֶׁסֶךָ אֲנִי לִקִּישׁ כְּוֹחִיקִין.

וזהו ענין המעשים והמעשיות. ומה שכתבנו למעלה כי המעשים הם
המחשבות והמעשיות הם המעשים. וזהו ענין המעשים והמעשיות.

החיים. וכרמלין, דעת הרמב"ן וסיפוחו ז"ל, לדביר
אז-הנה: שדמך כולל תפילה עבור השם, חוב
ממלכת צעלי השם יי, דעת החיים ד"ס ב' ד"כ
ל"א ז"ל. דרשנו ל"א ול"א קידש שורש ל"א כר-השם

כִּבְיָהּ נָתַן, וְטַעַם מִשְׁלֵחַתן כִּי, לְרַחֵם כְּחוֹם' דַּעַם
מִתְחַנֵּן: מְקַיֵּיבִיר בֵּין חֶלֶת לָלֶן; כֹּחַ רַק מוֹרֶשֶׁה
וְהַלֵּיסֶם. הַכֶּרֶסֶס גֵּאֵה מֵלֶה וְיָחֹתֶר מֵאֵה כְּהַלִּיחַ כֵּה
וְהַלֵּיסֶם בְּדֹאֵי: בְּמַמּוֹת. לְפִי כִי, וְאֶחָד לְרִישׁ חֲדָישׁ

[illegible]

ורשה ר"ל כ"י זמנא, וז"ל לס"י דכ"א דפליג ר"א ואמר
בין הכלל לפרטי בטעם במש"כ בתוס' במנחת שם בשם
היור כדו שכתב ויכר בין בלעזשים, פ"י אצחא חוט של
סבלת, וקרוכ לונד לפי זה דר"א וח"מ פליגי בפי' הכסף
מין כסף דר"א סבר דנענין

מזה מפיץ וגר • דאמר
ר

והיך סגור לכן ממש, וכבר נמלכו נזר רשאי וכו' פס' דע"א פ"ט, ואמר שכן דמון ק"ש מורשכ כו"ל דילן לא מכני אפי' בדיעבד או שם כדמס לקרוא לפי זמנו סקננה אצל כדמבין במלחמה כ' כה"ל חר' סעמי

בכאן זמנא, חזו דרעס דעמוניע וואלדעס חכרעס,
והוד כי קים לכו דרוכא דאיעי לא קיימי פד שידעס
אם תצירו צרחיק דיל שבוס משיכיר נון סתלת ללנו.

לכקדומה באפרים דאז הוא זמן קימה בוי, ומעשה ילי
דחלי במחלוקה ר"ע ומבאים, ראוני דלר"ע דס"ל ורואים
אחור פרט לכסית לילכ לא דרש סמיכות זו, ומעם
מבנים דאז חלל חסד דרש סמיכות אצור אצור

משיכור בין חבלה לזנן כיונו משום דקמו אינשי בזה
שעתא, וריא ס"ל דקמו אינשי משיכור בין חבלה לזנן,
ומשום דקו"ל כ"ש פ"ש משיכור בין חבלה למד לצום
חבלה וכו' לכריסוף ולפ"ש לזנן פ"כ משוחטו אחי

כ"ה, דנמשכ מזכרין ימ גלילות פ"ה פ' ז'לח
והז'ג' דלח לאי ז'ז' מזכר דפיקר כמקורב צ"ה
כ"ה משום דקירל לולכ לאי ז'ז' כ"ה. כן כנר פמה פ"ז
בגלון ט"ה כ"ה, ופ"ה כממשכו אי מלכ לכאד י"ה.

וכי כשנזכר חליו לכנדיה, אצל רשי וכן צפי' כשהשוות
לכנדיים ולא מכחי' בשום, וכסמם כל דעמשמו
יום זה מקיים שיהו ולא לילך, אצל ים יום דעמשמו
חוליה ובהו קהל צפי' זכור אז נוס בשבט. פקוד

מפני ש, וכי ק"ל כל וסר חו"ס נכנס, עכ"ל
כחמלה מעליה נכנה כדפי נכנסים דק"ו ולא כמחלמלה
ש יתרו דפ"י מל ווס ממש פ"ט, וכ"י שלכו ש נדכ
דמקש דילמא פ"י כל ימד ונכ דוקא ולא לולא, כ"י
דמקש דילמא פ"י כל ימד ונכ דוקא ולא לולא, כ"י

לו, פליק ח"ק פל נדחה סמוך נדחה, דיוק וכ"כ פליק
 צ" לפי דמקשה דימי אפשר לפרש ולא ליה, אבל לדידי
 לקיט דימי משמעו כל מעלים, וכדברים שתיקום
 ח"כ אז לא כתיב כל ימי חייך, אלא בימי

חייך ודפנו דמליכ לזכור ים פס חסא צמעלע, כלכל מי צום ואיכ לא נסא לחומתי מחנין ים-כלות, אלל מחנין כלכל וצום, משי פשמו כר רשותו דכסולתה כי פשה לית, כר משפיעו

אחי מרים, נשיא פ"י בא דבין חבלת ללון אלוט דריש
זוכי דעת רש"י, אבל הרמב"ם פ"י בין חבלת ללון פ"י
בחוסי, איך ס"ל דגס לרש משמעות ורעיוס חתו
הנדרסם כהו לרבנו דמאי על זא: ק"ס, פכית קחיל

התנאים כפי שהם נמצאים היום, והוא יזיל ורשע לשמוע
כאשר ידענו כי כחם, ואם במה פלוג רש
במסורת דעיתן מן כחם, ואם במה פלוג רש
ומלכים, לכי פל רשע כחם, ואם במה פלוג רש
ולכחם, ואם במה פלוג רשע, ואם במה פלוג רשע

[illegible]

בדיעבד לו נעשה כדמק חפוי קודם שירטב חיים פשוט
דליקט

שאלה

ואתחנן שאילתא קמג

העמק

קפה

[illegible]

ר' יוחנן ב' משום רב
אפילו קרא קיש ש'
ימוש ספר התורה הזה
דעתיה בפסוק ראשון
ה' אלהינו ה' אחד ע"כ
ואמר רבא הלכתא
בקינייה ולאחוריי

שפתא, ומכ שייך לעתהיב טעם זכ, ואין לומר דמיל
דמהיחזק רבנן דריש, ואין קיירל כריש, וכשיטה כרמב"ם,
שכרי הראש כחז דאניי מורכ שחדין הוא משכיר בין
פסלת ללנן כסתא דמשנתיו, אבל כרמב"ם סיל
בזה כרמב"ם דפי משנתיו משכיר בין חבלת ללנן אינו
אלא פיש של חבלת, וכמפורר נפי כמשניות לכרמב"ם
דיל, ויל טעם מתליקחן של רש ופנחיים לכרמב"ם דמיל
כרמל פרק ב' דבשין מין אופו לנפ, פ"כ פליגי בסבא
דחיק סיל דסני דרמ"כ חסורכ מאחז מין כנף שכוה
וכיינו לנן, וריש סיל דבשין רמ"כ חסורכ ככל מיו
בכנף וידוע דיותר טעם לכנחין הוא בין חבלת לכרמב"ם,

ובין למתנים דרש, וגזר סל להרמנים דרש לית לה
דרש זו כלל, וגם לא סגור דרובא דאנשי לא קיימי
עד שיראכ אים, ואיך תצילא אזיל כאי שצורא, חמן
ק"ש משפלה פהים מד גיש רק לכתחילה כלכס
כוותיקין, וזכי דעת הרמנים וכנר כי רבנו כגריא זל
סי רח סקיל דככי עממא דעת כריף זל. נמלא צון
לרמנים צון לרמנין ית גימ לדינא בקיט, דלרמנים
פשיט דלריש אין זמן זכ כלל לקיט, ולרמנין גימ
דריש דסל דרובענד ילא עממא פהים למעמיק דפיעור
זכ כול עממא דרוב ציל קיימא ככאי פיעורא, ובדיעבד
סמנין על מפיעו כמשי, משאיך לרנן דכחמלח זמן
פגורא בקילא דלוחים חכמים ופשיטא דאפי בדיעבד

בראשונה, וסכרם פד סלום, דעפמעו ורלי כמו ריא רעפון
 בום לעפסילם כך לעבן, ופער מקש ורבנן ביני סיל,
 אכל בני רג שלם ביה עוד לעבום נום כעפס, ורס
 שפע דעכמים פליגי על ריג, וסמרי פד סלום, ופער
 איסחפס לכו, מי גס שיעור

יהושע בן • יהוצדק
רית וערבית קיים לא
מסיד וצריך לבחונה
• דחניא שמע ישראל
כוונת הלב דברי רימ
בריימ ואסיר לרמוז
אצבעתיה ולמיעסק
בשפתיה

ר' יחזקאל כחם כחולק על ר"א דלזיל בחר שפוט בני
 חכם, וכינ' אזלינן בחר בני חיים ומגדודי פיוט משנייבס,
 כדלוי בכתובות בני אפיס וביב פ"א. לכל פשיט כלן
 כוח בעיקר, דלוי איהא דלזלי בחר חיים, משילא זמנא
 כל כלילא, ונאמח קרוב לומר דעממא דרינ' לא עפוס
 דמערבי נשכנך בזמן פלח פוכ, אלא בזמן שמהילין
 לשכנ, ומפוס דחיס מנדרין פונכ כל כלילא, ואפי'ג
 דפליגי על ר' יחזקאל דסיל בקיש של פמריח דחלי בבני
 מלכיס, מכי'ת אפשר שמדוכ דלזלינן בחר בני חיים
 דמירי' בכחילא פריש ושמנחם לבנוך, אלא טעם רבנן
 משום דלילא ללעלס חללה פכיב, ואיכא דמאמרי עד
 כחילא שמהא. **י"ח** ב' משום ר' יחזקאל בן יהוצרק.
 בגמרא איהא ריש בן יוסאי וכי' בנחמי, וכן כול
 נבי' ר' ברכא פרק ב'. מיכו אפשר שכול ריש בן
 יבולזק דנמלא כיש דרי' אמר משמו, וכן כניס בעיך
 יורד רסי' רמיו, לכל ר' יחזקאל בן יבולזק לא נמלא
 בפ"ס, ופי' פרי' בעלגף סיב סי' ריש פכמזיק לכניה
 נספרי רביו פפי שנמלא זכ המאמר בדיקוני זוכר
 שני פמחים. ופי' ברכי יוסף בשוורי ברכי בירד פס,
 אפי' קרא קיש שחורית כל'. בגמרא מסיק פלכ דמ'
 זכ אסור לאומרו בפני פיי' רבא אמר פלכ לאמרו בפני
 פיי', ורביו לא כחילא סיומא דל, מפוס דמחם ברכא,
 ואמר פכחילא נספרי גלוי לכל כיונו ברכא. ונאמר שפיקר
 גדול כוח ראי' לנלות בב דמ', כי נאוחכ סוגי' אי
 אמר ר' אש מדגיו על ר' יוסאי ולמד אפי' לא פנכ
 חכם אלא פרק אי' פמריח ופי' פמריח קיים מלח לא
 ימח סי' כח פער, רל וסיפי דקרא וכניה צי יומס
 גלילא, ולר' יוסאי פיי' ציוס ופי' כלילא כיוס יומס
 ולילא כמ' דסוגר דתמיד דכחיו בלכיש אינו כל כיוס
 וכל כלילא, אלא כילק אה כיפונכ פמריח ואלה כמדת
 פמריח סני, כי' יומס ולילא פיי' מפס ציוס וממס
 כלילא, וכיוס דר' יומאן דיון דלפי' לא קרא אלא קיש
 כו', לכל נמכילחא נמלס פי' ויסע חסי' ר' יחזקאל אי'
 אפי' לא פנכ אלא פני פרקיס פמריח ופני פרקיס פמריח
 קיים לא ימח וגר', ולריך טעם פיי' פני פרקיס. ורלוי'ו
 נמדרש חכלים פיי' גי' חנו ביק אפי' לא פנכ אלא
 פני פרקיס פמריח ופרדרי' כר' אי' ברכי אף לכות
 כרלמפוס קנמו אה כמפונכ פכיו יושבים ציוס פכחילא
 נוסל מן כלילא וכלילא פכחילא נוסל מן כיוס. פי' דסיל
 לרלמפוס דיומס ולילא אינו אלא בכתבדות חס ולימס
 וכן

ראשון לדין

וכן מצאנו בירי ויחל פיה, איך יחל דעה רי דנשי
 ב' כלכות שפיות ובי כלכות שפיות, כינוי. סוף כיום
 ולמה פסילת כליל וכן לכסף, אבל פלמוד דיון
 ולא נמי אלא פקס אי אלא דמכיל ליה דלא
 צפון חבור יום לליל,
 נמל דמשיכ כמל אי אי
 סקיל בשם בשליכ לסנר
 יום וליל, כינוי למש לזמ
 בירי אבל נמל דילן לא
 נמי חבור, ועיינ משכ נמי
 בספרי פ' נשם נסיסא דויכי
 ציום כלות משכ ונר.
 ד' בעידנא דקא קרי קיש.
 וכל בעסן כונא נשלימות

יחל יח
 למיט דאמר רב
 יצחק ברי [וכי] [נבא]

בכלכות גדולות שם ומסיום פלכ ודוקא נפרק ראשון
 וכן כוא צפוניא דיומא שם דמקשי על כל דרכ מסוי
 ציויכ צפונא דקרי קיש וכאמר רבי ינחם כר בקורא
 פיש לאירמא צפוניא כר ומשני כל נפרק ראשון כל צפי שני,
 וגם כרייך פקס שני דנכוחה כניא כל כסארי לענין מלאכה
 דשרי נפרק שני ואסור צפי, והימא על רבינו שלא כניא
 כלל. ונראה דמח ראי לזמא כרמזים בלי קיש סיב
 כי' לענין רמזה צפוניא שכתב גי' מהם, וכנר פמזו גי'
 על זה, וכי כניא בשם כרימ זל דסיל דודאי אסור
 נפרק שני ביי, וזל דקא משום דרכ לודך מליכ כוא
 דמסוי, כל גליז אסור וכקופים כנפכים דכמו דנחיב
 נמי ודברת נם שחשכ קצב ולא חרפי, כי' נפרשכ
 שני כח לדבר נם אלא שחקילו ללודך מליכ כמו שחקילו נפרשכ
 שני לענין מלאכה דפוסקין במלאכה וקורין, משליכ
 נפרשכ ראשונה לזמא כרייך ורמזים זל, וכמסמ משום
 נפרשכ שני פוקר דנצן למשיכ חרי שם, ועיינ
 במלמח כ', ומכני צמיל דרשוא אסור אפי' נפרשכ שני.
 זכו לזמא כרמזים, אבל לזמא רבינו אפער ליישב
 ציויכ לפי משכ צמי יג אוח כי דמא רבינו וצביג
 דקיש דרנן ומכני חולא באיח פרשכ שכיח ומכני
 לאמר שנקמו חיל גי פרשיות כולם מכני כמשיכ מילחא
 נשפמא, וגם ביארתי שם דמכני כורפות שותיפחד צפי
 שמש מכני כמל אס יקראו פי זו, ומשפכ סיל לרבינו
 כיון שנקמו חיל גי פרשיות פס פי שמש אסור לפשות
 כולם פראי, שכנר ללטרפו לפי שמש, ורנ דמחלק בין
 פי שמש ללודך פרשיות פיי סיל דפי שמש מכני דוקא
 ולא פרשכ אסר איכ לא מכני מה שזרעו מדרנן ולכו
 לכו דין דפי שמש, ודמא צביג דסיל גי' קיש דרנן
 ומכני מחלק, זל דסיל דאפי' דלאמר שנקמו נשמו
 כולן משיכ, מכני פרטי כדיויכ שזרעו על פרשכ
 שמש, לא נכללו בזה הכרשיות שפמכס, ומשום כיו
 מותר לעשותן פראי. פכיש דמא רבינו נוסח בזה לזמא
 כרמזים זל. ויש לומר לכיוון דסיל לרבינו כנפכים
 דלא אסור אלא בפסוק ראשון וכמו לענין כוונת ומשיכ
 לא כולך לפרש משום דקאי על כל דמשיך ליה לענין
 כוונת, וכדפי רשאי זל ציומא שם דכמסם משום כוונת,
 ומיכו שמש כנפכים פיי כיו משום ולא חכר
 בזה כענין כנר דמלאי כלל, וכן דמני ודברת
 נם פשכ איתם קצב כר קאי על דמא נמי כל
 דמני נם יפ לך רשוא לרנר, וכו' אי' לכוין דמא רבינו

זל פכיו כניא טעמא דפראי לככא, ונליז שפיר כקס
 רמזין במלמח כי פיש, אלא נראה לכסוד פסקו
 של כנפכים ולא כדפחא, ויומא דכמו דאסור לכפסין
 דנרנר נפמח קיש אפי' דנשכ שזרעו שמו קודא,
 כי' אסור לרשוא צפוניא אפי' של יקרא לו ואי' יכא
 מכיון נשפמח קריאכ כרואי, מכני אסור משום פראי
 כלומר דכפסין אלא קיש לזכרים אסרים שמש
 אוחכ פראי פסקי פסקי, ועיינ נאמר כי ינמח צו ישרא
 רל כינע ונמ נאמל, ומשום כיו כולך כשיס
 לכפסות על כל דרכ מכא דרכ שפואל כר ולא מדנש
 טווח, דפי' יל דנשכ דמסוי לא קרא קיש וכפסין
 נאמל כרמזים ולא דייבור משיכ כקס דגם זכ אסור
 משום פראי, אבל כי' אינו אלא נמקס פלדך כוונת
 ואי' פיי לודך לכפסין מלקרות נשפמח רמזים משיכ
 כיו פראי, ושיך פיי לענין כי ינמח צו ישרא, משליכ
 משליכ נפרשכ שני דלי' טווח צרי לזמא נאמל
 ולקרות יסד ואי' לא כיו פראי כלל, ומסילא לודך דלא
 צפון כוונת אלא בפסוק ראשון כי' דפרי לאסוי
 נפרשכ ראשונה ולקרות כמו במלאכה לפנרת כחסי
 ונפכים, וכינוי דכניא רבינו כנר דפראי דאסור אפי'
 שופסין מלקרות נשפמח רמזים מכני אסור משום פראי.
 ויש מקום לכרייכ דמא זו פסוניא דנצלי וידע' שכיח
 רמזין זל שם, דנצלי שם מדמח מלאכה לכוונת וצירחא
 שם מדמח מלאכה לקריא צפון פיש צירחא ונמלמח
 כי' כיו דכפד כוונת ומלאכה וקריא אוח אוח, וכיוס
 כמשיכ דנשיכ' אס אפי' משפכ אסור משום כוונת,
 ואם משפכ אסור משום פראי, ולא נשאר ליישב נשפכ
 זו אלא מכ שפכים כרמזין שם ולמלי אפי' כשיס
 ציומא נפרק אי' כל רב כנר כרימ דלא צפון כוונת
 אלא בפסוק ראשון כדאי שם דף יג אמר רי אלא
 צרי דריש צר מדמח משפכ דרכ אמר שמש ישרא ונר
 ונאמל צפוניא ילא. כיו דלא צפי כוונת אלא בפסוק
 ראשון, ומכני קאמר אליי' דנפרשכ ראשונה כיו פראי.
 איצרא דמא צביג מסכ דרכים ספי' דרכ קאי פקיש
 שכל מסוה חיל כדנמי מיננא ואחסי' פקיש וקרא
 פסוקא קמא ונאמל צפוניא ילא ימ, ועיינ נשליכ
 כנצורים בשם רימ, וכיו שמש לוי משיכ כרמזים
 כלכות פסל פיי כי' ואם אנסחו שניכ קודא אפי'
 פסוק אי' לו פסוקי רמזים ואחסי' יוסן, ולא נמל
 מקור לזכרים אלו אלא כמשיכ דכא דרכ פריי צקיש
 שכל משיח, ופסוקי דממח כוא כמו שכתב ככפ
 משכ פכא דאיתא בנכוח דף כי' אף תלמיד
 סכס מייבש ליה למימר חר פסיקא דרשאי ולא
 כפירשי דמשמש משום שכתורכ משמרו דאי' ריכל
 בצפונות דף יד דקרי כרנכ אמלי כמסיד
 בזה על פלשו, ואחו מדח מסידה יג בזה כיון שפיש
 אלא למשיכ אלא מפרש משום דחיס אוממח פייכ
 כדאיתא ציב דף י' אי' אלו חיס שמודיים שייכ נפכין
 כר, ונכסונות רי סיי פכיש כן יסן לידיו שאל אלו

ס

ס

ס

ס

פיה שמנודים פיה כח, ומשיכ מוטפתם פיה וכיכ
 כדיום אלל דכל אום אסור לבל לריו מרז וז, משיכ
 חים כסורכ טרמח לו. כל מיכס דכרמגים מפרש כל
 דרכ בקים של כמסכ אפיג דכל דלי כחם דריג
 אחר לריו עכרי פסוקא קמא

קסב ודברת במ בם ולא בתפלה וז אלא תפלה
 בלחש דיא במ יש לך רשות לדבר ואין לך
 רשות

קסב ותניא ודברת במ בתפלה אלל תפלה בלחש וכיכ
 ביוםא ייק: כס יז לר'השמים חס שאלת מולא מפר
 אלל בתפלה שבתפלה בלחש שאל וקולא לא ישת [מנחל ח] ק
 מלמי באלחח דרכ אחי נחן עכיל ותר שס דייס כס מרזו כחיל
 מלכ לי כס שאל מפר היכיל ומשיכ מפר הכניז זלל בתפלה דלמיכ
 [נרפית לו] אפילו, מלך, שאל

כשילמו לא וזכנו וכו' משיכ
 חס קשרוך מלך כס נחכ
 כחיל כס וזלל כחילה כחיל
 פין דיומא פ' נחיל אום

אלל תפלה ופן תפלה וזלל אחר כלל, ופיכ מיירי בקים
 שפיר [ולל כמו מנחם כרמיז כוז וז' נלום כשיכ
 ריל שכול מנחם וזלי לקרות כוונכ מכלן וזליך]
 וכביא כשים סס משים דקאמר דריו כנשיא סל
 דקבלת עיזש אינו אלל פסיק רלשון וכביא דרכ סל
 נייכ כני, ומשיכ די נקך סס אונסחו פיה עיזש אלל
 כוונכ ריל דנשי רב לכול משיכ אסר קרילכ ככול
 מרשכ, אלל חן דקריל זלל כפיון כוונכ אלל כפסוק
 רלשון כר קריל, נסזור למין וזלל דרכיט סל כפסוק
 דרשי ובכרמג וקלי מל פסיק רלשון דמיירי כר, ופי
 כפידנא דקרי קיש כללשנא קרילתו אפי שופסיק מן
 כקריאכ וזלל יכא מנחל כוונכ אסיר מנחם מרז, אלל
 יוסר מלחנר דקלי כשיטת כרמגים זלל וקלי אקיש
 כולל, וז אלא תפלה בלחש, רשי כיומא פ' כשמו מל
 רכינו כחיל שבתפלה בלחש מנח וקולל לא ישתמ.

וכיכ כסמג לית יג כסם רכינו כחיל תורה
 בקול רס, אלל תפלה בלחש מנח וקולל לא ישתמ, ופי
 וזלל חס שלס כיכ מפרש כספרו מל רכינו לפני רשי
 זלל כר כסכרם לקבל אפיז שיש לרזן ולכספות פיו
 כפי, דכילך מנחם ודנח שכול בקיל רס, כלל נס
 מלש כחיו וסכ כלל מדברת מל לנכ, איכ חין
 מנחם וזלל ודברת כס וזלל בתפלה שכול בלחש, וזו
 איכ דקדק כמו כן כס וזלל כנכתיז פיותר מסכנר
 למש מנח כלל שכול מפרש כחורכ יוסר מנחם, וזו
 קסל למלי אינלדיך לרזש מנחם כשמו לזליך כר תיפוק
 לן מוכחכ ודברת כס ומנחם כר לכשיטת ללסר כו
 כריו ומנחם חיל מלל ישיטת ללסר וזלין לומר
 דס' דודנח כס שכול רשות, דמיל לומר כן וזלל
 לא ישת כנחשמו שכול כוכה, אום פ"כ דלין מוכ
 שום כוכה, וכנשיכ דדנר בלחש נייכ פיקרי דנור
 לכיט, וככרביר כול דפליגי רכינו ורמ ככרוב פין
 אלל בלחש וזלי ככלל דנור, וכנחל דנשיכ מילזו כח
 יומא מ: כוז כפי ופירשו מנחם יז לך רפית לכפסיק
 משי ככנז וכנחל וזלל בתפלה, וכן פירש רמבין
 מרז, פס שפי כריו שכיט כל דחיו ודברת כס
 מכלן שיש לך רשות לדבר כס כדיון שיל מפר כירלכ
 מ' זלי קלי וזלל בתפלה דלפי כמלך מולל כפלומו כו
 וזלי דכס כנכתיז וכדלי כפיש מ' קכיג סיס כסם
 יז מ' מלימ, אלל לפרשי כשמו מל רכינו קסל, אלל
 ככר כסל כל דנרי רכינו, וכח' כחיל ותחיו ודברת

כס וזלל בתפלה אלל בתפלה בלחש וכנחל דנשיכ
 כסם דנרי-לרס וזלל כחיו מנח דרכיו מלל] כיונו מלל
 וזלי כולל גרלסו כסחור ומחיל גס אוחו כלרך וזלי
 לחלל בלחש אלל חלל פ' וזלל מלל חלול ונכשו
 חלל, מ' פסיקא רנח פוק ח' חלל לרז מנחם כ' לך
 וזימ מפרש חלל לרז וז חלל מלל מלל בלחש

לפי אחר [ונחמא כל שפרש' כסם רכינו ככר, מרז]
 מלל וזלל חלל לרז מלל וכחמא אלל כזמן חלל בלחש,
 וזלי כולל גרלסו כסחור ומחיל גס אוחו כלרך וזלי
 לחלל בלחש אלל חלל פ' וזלל מלל חלול ונכשו
 חלל, מ' פסיקא רנח פוק ח' חלל לרז מנחם כ' לך
 וזימ מפרש חלל לרז וז חלל מלל מלל בלחש

זאליב מאמאי באפאלאס מאנא

PROOF BY MAIL

יצחק רבין

2.1 Initial estimate

1234567 7777777

[illegible]

פסל כקבוצה ולכ"ס פסל שנה שלש ראשונות ואח"כ חפלה חמשית, וכלן פיידי בנקשו ללרע פלמו, וכתביל בפסל של שלש ראשונות למרד שכורג ומבטל לכמסיונים ומבטלים כח כחפלה, וכמכ מסכנים לאדם וכתפסל קבוצה פסיל מלוח אלף

ורבנכ פיימי, ואח"כ נא כח (ו) וצריך לאגבוהי קליה כי היכי דשמעי כל כיום בשפס שפדס לריך

אודגיה לדבר, אלא בזמן מיוב פסלכ קבוצה ולפני כ' ישפוך פיוט וכיוני חפלה בלש, ולזכ כוון ככ"ג ג"כ, ור"ל לאפוקי חפלה כש"ץ פנקול שאין מוסיפים נכ לורך כשפס ליוסד. וכל דלא אמר כגמרס דלמדים גם זכ מקראי דמכ וכמפ"כ כיונו מפוס דכ אט למדים מכאי קרל ודכרנ כס ולא כחפלה וכפי רטנו וכו"ג. ורלוי לרפח דכ"ז כוא שלא בשעת כסכוכ דכפעת כסכוכ פרי בח"ס כפיע כדאי ברכות דכ"ט ב' ומפ"כ לא חמכ על מוכ לפי דפחו שלא כחפלה שיש פכרי סבור אולי שפח סכוכ ומחפלה חפלה קלר ולא חמכ אלא על כלריכר וכלש. (ו) וצריך דאגבוהי קלרי כי חיכא דשמעי אודגיה ב' ויכ"ס ככ"ג. מוקרי רבנו לכמפעות אונים אגבוהי קלרי משמע לכאורכ דחפלה אכור לכפמיע לאזניו, פכרי כחפלה אי בל"א וקולכ לא ישמע מכאן פאכור לכנניכ קולו כחפלה, וכאינו כמפעות אונים לפי לשון רבנו, אלא כמכמה כפוסקים פראוי לכפמיע לאזניו כחפלה פ' נטור ופי' כי קל פכוכיו מכויר, וכל"ז גם כן קשכ כיוך אפער לקרות לכמפעות אונים אגבוהי. קלר כרי בדי כיד ב' אי כמפמיע קולו כחפלה כ"ז מקמני אמכ כמגניכ קולו כחפלה כ"ז מכויוי כפער, כרי דפרי מילי ינוכי ומגניכ כוא יורר עמפמיע ולי יומא דמגניכ קולו כיונו עמפמיע לאזניו פכו זכ עמפמיע קולו, אלא ודאי עגניכ קולו אינו אלא בקול גדול כפרי' על כ"ז מכויוי כפער דכאיכ ויקראו בקול גדול, אלא כוונת רבנו וככ"ג דכקורס ק"ש ברכים ופואי קלס דרכים עד פאזניו איין פומפוח מכ פמוגר לריך לאגבוהי קלס עד שיפממו אזניו מפ"כ כחפלה וכיונו דקראי דמכ כחפלה כמפכן ונריכ פכיו כקכל מכוניכ וכיו פואי קלס דלכורא ולא נשמע קולכ אפילו למעכ וכיונו דחרי כחוספחא פכניכא כסור וכוליכא עמפמיע לאזניו ככר מפורס פ"י סכ וקולכ לא ישמע וכי' בזמן דלפואי רבים אין לכפמיע דיכורו אפי' לאזניו, אלא ודאי כפכוא בעלמו אי ככל מחפלים בלש ודאי כמפן פיתוך דברים כדו פיוכל לכפמיע לאזניו כדאי בירושלמי, ומיופב כזכ רומי דחוספחא כניל על כירופי. ומיופב ג"כ כא דאי כסוכס ולי' מפ"מ פקנו חאלכ בלשם [ופרי' כדלשכס]

מרחיק למקום המכוון לפי כענין הנדרש ומפ"כ נמשל לקשת. ונחזר לאזני דפי' כר"ל, וכל זכ פכלרכנו לכקדים חפלה קבוצה לחפלה לפי שפכ כדי לכפניות כמקסרנים כלמור כיונו לנו שיש ברככ מקסרנים אכל משכ רכינו ורכ גונרי וחפלותו כלשכ כיו' כי פושכ פלה בלי פוס מלמכ מפ"כ לא נלך לכחפלה כחוך פמיע קבוצה, ולככו כי נלך לכקדים שנה לחפלותו, ואנו למדים ממשכ רכינו כמז שכוא כקדים שנה ללרע, כך יפלו לפמיה כן לכקדים שנה, אכל ודאי אין אנו שוים למפכ רכינו ורכ גונרי ולא נלך אלא לשנה ככ"ג ג"כ לפי כפסל ולא לשלש ראשונות קבוצות ואנו נלרכס לכקדים שלש ראשונות וכוא כפסל ואח"כ חפלה פ"ע קבוצה ואח"כ חפלה פלמו. מפמכ מפייפב מכ פכקשיו ממכ פמפכ רכינו בשעת כפגל לא כקדים שנה ללרע, דלמר פירד מנדולתו לו במכ פלמר לו כקדי' לך דו כמפ"כ לפיל, נלך ג"כ לכקדים חפלה פ"ע קבוצה ושוב לא כיו נלך לשנה פכרי ככר אמר שלש ראשונות. ומכל כלמור מוכן כא דח"א על ופמכ כניסכ לי אנו כפוחך, ועל וימל מפכ מתרגמיון וללי מפכ וכלא דבר כוא שפויכ בלשון וללי ולא כמכ וכפי מפכ או חפלה אנו ללוחך, אכל כענין דכ"י קשכ לכאורכ אמר פלמר כקדי' למפכ שלא יחפלה, איך לא סג לדבר וכחפלה, אלא כי' פלא חפלה בלמו אופן כחפלה עד ככ בלמר פירד מנדולתו, מפמכ לרי' ורכ גונרי דמפכ כי לכקדים שנה ללרע, ופמכ כלשכ אמר לו כקדי' ופמכ כניסכ לו ככיוו שלא יחמר שנה, מפ"כ כחפלה מיר על כלרע, ולרי' פ' ברכי ובקשי פלמר ישכב אכינו וכפי' כוא בללו ונפואי, כחפלה נמשל למרד וכיו' ללוחא, וכפסל מפ"כ נמשל לקשת וכוא כפואס, ומפ"כ מחפלה פ"א אנו כפוחך כיונו כפסל ואח"כ וללי מפכ כוא כנקשכ, ולרי' יכושע כי' דמפכ ורכ גונרי לא כי מחפלה פ"ע קבוצה פכיו כמרב וכללוחא אלא כי מחפלה לרע פלמו פכיו ככפואס כמפ"כ לפיל, וא"ל כקדי' כניסכ לי אנו כפוחך מן קדמי, כיונו לרע כפמכ לכרע, ומכ מפכ וימל מפכ וללי מפכ, כיונו חפלה פ"ע קבוצה, ופמכ אמר מכ פלמר ללרך כפמכ. ונחזר

ו' ב"ר פסות, ולכ"ס כפואס מחפלה כקשת פלמו, ומקרא פלא פוא, כדל"ל כי כל יכנו פני מן כל אלה ואם, אלא ר"ל פיל וי' כח"כ למרס לבי' ככפואס וכללמי וכברט וז' כקדי', ובקשתי וז' חפלה, ומפמכ דמכר כרי יכושע, וכן י' למרס גבי מפכ, על ופמכ כניסכ לי, אלא ללוחך מן קדמי כיונו כמכ, ועל ר"ל מפכ ופמי מפכ כמו כל אדם, וימל פיל כרי יכושע. ואכ"כ י' ללרע על דל"ל, פכריה נרדא רלשמיס על פסכן פלמו ככניל מלוח חפלה דרכנו, ופי' מפ"כ כפי' וירל, אמנס י' עוד ללכין מה פלמר דל"ל ללרע וי' קדמך פלמכ חפלה לא עברה, וז' פלא, וכלא פכר על נזירח המלך ומה יפ"ה יורר, ומה חפלי הפלמיס כלא פמז נזירח המלך, אלא כי כוא כענין, ככריכר לא היכא אלא כל די יכנו כפי' היינו כקשת לרע מפכ. אכל חפלה קבוצה פאיה אלא פכרחה פלמיס ללרע פמכ אלקיו וללרעל כמכ כי אלקיט פאיה פייכא לגזירה וז', פכרו אין וז' כקפס, אלא פכרחה, דל"ל מפכ כן פלא חפלה אלא חפלה קבוצה, די סכ פכר מן קדמך דל, פאיה דייק המקרא הי', היינו אלא מפכ מפמכ עד נזירח המלך, אולם כלמיס ככניס פלמו, פכרחה כמז ומפמכ קדס אלה, היינו אלא מפכ חפלותו קכפ אלא רמפס ומחמיס לפי הקדי', וחפכ פמפסו כלמיס פכרחה הי' לרע דבר כקפס, דחפלה קבוצה אין דרך אדם לברך כחמיס, ודל"ל אמר פאיה, אלא חסיף מפמכ ודריה, כאמין לו, ופאיהם לא כניס לו ללמיס, ופמכ דריה, אלא די אלא לית כחריה אלא יכושע, היינו פאיה מחפלה לפמו, וכן אמר דל"ל ללרע פלא פכרחה פכרחה פכרחה

לרע

ראשון לציון כדלפסחא במחשבה כר' כדו מלא לנפשו, וכמו במשפחה נכמח פיש, וק' טוהא בא אפי' נפיש אסור נפשו פסחא פסחא פסחא. וזו כל אפי' טמא לי' וליביות דשרי נקרנן לכיזא סטחא פסחא ולכנזיז קול נפסחא אסור כדו מלא ופסחא בלגור וכדל' נכרכה סס. ולמפ' יל' כפסחא משפיע לאזניו אסור לכפמיע יוסר פסחא פסחא פסחא, אבל כפסחא משפיע לאזניו משני בלגור מוחר פסי' דין לכפמיע לאזניו בדגור בינוי באופן מלא ופסחא נגור ולפדעו מקרלי דמכ פסחא פסחא פסחא.

שאילת שלום

קמא עני' לנא' כחרי' כגון ככל
לכך על לכך ככל
לככס וט', לפיע ככרכות פיו:
לחנא עני' רבא כחרי' כגון על
לכך על לככס ככל לכך וכי'
וכחתי טקאפס שפיע ד'ס להסלי'
לכך רבא אלא על הסדר הכחתי'
כחורה. כפח אפחתי מה פס'
נולתי פוכי' לזורו אל נא'
כפיע כטח ישר על לטון
המוכר.

כחתי יד. פו.

[פסחא יד.]

פסחא יד.:

סס וסס:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

סס ש:

אודניה ח' מיט שמע כתיב. השמע לאוניך מה
שאתה מוצא מפיד ראי קרא בכל לישנא נפיק
די חובתיה דכתיב. שמע בכל לשון שאתה
שומע ח' ולא מיבעי ליה למיגז במילתיה
דחני רב עובדיה קמיה דרב ולמדתם שיהא
למודד תם כדי ליתן ריוח בין הדבקים עני'
רבא בתריה כגון קמא ח' בכל לבדך על לבדך
בכל לבבכם עשב בשדך ואבדתם מהרה על
לבבכם הכנף מתיל אתכם מארץ. איר חמא
בר' חנינא כל הקורא את שמע. באותותיה
אפילו נחתיב גור דינה של גיהנם מצננין
לו גיהנם דכתיב בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון אל תיקרי בפרס
אלא בפרש אל תיקרי בצלמון אלא בצלמות:

ברם צריך למימר אילו היכא דקרא ולא השמיע לאזניו מי נפיק ידי
חובתיה אי לא או דילמא צריך למהדר מיקרא מרישא יא' אי נמי
קרא ולא דקדק באותותיה נפק אי לא נפק מיפלג פליגו בה ר' יהודה
ור'

דמי' חכמי פיע כרי' איכ' אפי' נדוענד נמי וכרפ'א' כי דפליגי רב'א' ורי' ויכ' נכ'א' ור'א'כ'א' סיל' דלפ'א' דמרי' פיע
מכ'א' לא שמעו אלא לכתחילה פיע נד'א' ח' רי', וק' דמכ'א' ניעא' כני'. וזו ק' בא דור'א' נני' משלוקס רס'
ורבנן דרבנן סב'א' ככל לשון שאתה שומע ורבי סנר שמע כשמע לאוניך מכ' שאתה שולא מפיד ורבנן סיל'
במלך דלמי' כקורא את שמע ולא כשמיע לאוניך יא', וכל מכ'א' לכתחילה נפיקן כרפ'א' ודרי' שמע, ומר'א' דכל'
לפון. שאתה שומע, וכבר נשאר כרפ'א' פס' בקושר ט'ס. אלא נרא' דלרפ'א' ודלי' מכ'א' לא נפיקן לכשמיע לאוניך
אפי' לכתחילה ומרבנן כוא' דלר'א' וט'סמכ'א' אקרא דשמע וגם רבינו לא כיוז דרש' זו אלא נפוצ'א' אטמכ'א'.
ח' ולא מיבעיא ליה לסוגו במילתיה בר'. כתיב ח' למינ' במיליכ', ופי' לסוף דריצורו, אבל יוסר נרא' דלי'
למינ' במיליכ' וכוא' לפין ככ'א' וז'ל' האני רב עובדיה קמיה דרבא ולמדתם שיהא לימודד תם ולא לינפנס מליכ'
וכד' מטי' כיוס' לפחוק ולימא' על לכך כדי ליתן רווח בין הדבקים פני רבא בתריה כגון בר'. וכי' דרכ' פוכדיכ'
מפרש פוכ'א' לימודד חס', פוכ'א' משמעות כולמד בקריאת הפרש חס' ולא יכ' משפ'א' כלימודד נטפוא, ומפרש ככו'
כא' דל' כסמ'א' פ' מקום שנכנו דלנשי יריחו כיו' כורכין את שמע ולא מיוס' כיוס' כמכ'א', ומפרש רב'א' פס' פכיו'
אומרים כיוס' על לכך ומשמע ולא למחר על לכך, ונכ' קאמי' רב עובדיה דלר'א' לכפס'א' ולומר אלא מלך
כיוס' וכד' על לכך וכיוס' למודד חס' בלא' גמט'א' וספ'א' נפ'א' דכני', ופני' רבא בתריה כגון בר' כוא' פ' אלא',
ולמפרש דמפרש כא' דלנשי יריחו כמכ'א', ופי' משמעות כורש' ולמדתם כיו' מיט' דלנשי יריחו אלא' כיוס' כגון ככל'
לכך בר', אבל כיוס' על לכך אי' צריך לדקדק דלא' לישמע פ' משמע ח' לא, כוא' פליג'א' דמכ'א' ופליג'א' יריחו
חלוי' כסמ'א'. וכו' פ' של ככ'א' וכסמ'א' נרא' דלזכ' כוון' גם רבינו ולא מיבעי ליה למינ' במיליכ' וככו' כסמ'א'
נפ'א' כתיב' ולא מיבעי ליה למינ' במיליכ', וכי' שיהא משמעות כיוס'א' מקריאת' כרור' ושוכ'א' ככוכ'א' אלא' נמנ'א'
וכגון כיוס' על לכך, ואפי' דרבא מפרש בלא' מכ'א' ליוס' מודד דכלכ' כמכ'א' ולא כלא' יריחו. דחני' רי'א'
קמ'א' דרבא. כל'א' וכי' כגנ' ונכ'א', וככו' אי' כסמ'א' פני רבא בתריה. ח' בכל לבדך על לבבכם עשב בר'.
זכו' בסדר מכוון' וכוכ'א' ברי'א' נכ', וככ'א' איהא' ככל לכך על לכך, ככל לככס' על לככס' עשב בר', וכא' דמסמ'א' על'
לככס' לכל' לככס' אינ' טעות כדפוס' אלא' דמסמ'א' דומ' לרומ'א' ונכ'א' איה' על לכך על לככס', ככל לכך כל' לככס',
ומכ'א' כיוס', וז'ל' ככל לכך כל' לככס' על לכך על לככס', וכי' גי' סמ'א' מלוא' כדומ'א', ואין זכ' מפרש'א' ונכ'א'
מוס'א' כאן' וליהי'א' איה' וזכר'א' את חזכ'א' ופיע'א' איה'א' חס'א' מלך, ופי' בלא' יא'. י' אפי' נחתיב גור דין
ש' גי'א'א'. כוסמ'א' דנרי' רבינו כס' לכסגור כורש'א' וכוא' מוכר'א'. איה' בפרש בר'. פ' נפין' שטל'א' שכו'א' כסמ'א' אלא' נפין'
ימנית. ונכ'א' אי' ככ'א' כני'. מי נפיק ויו' מוכח'א' או דילמא בר'. כל'א' וכי' ככ'א'. יא' אי' קרא ולא דקדק באות' בר'.
משמע דמפרש כא' דחנ' קרא' ולא דקדק כיו' כמד' מילתא' דרבא דמירי' כיו' ולא כחרי' נמסוכ' פכ'א' דמרי'
כיו' מלא' ירש' כחוק' בר' ולא יכלי'א' אוחיוס' ככו' ומכ'א' ח' בר', ולדעת רבינו כיו' כיו' דחני' רב'
פוכדיכ' וכרמפרש רבא' וכי' ככ'א' פ' ואחמק' וכא' דלא' נקיס' רבא' אלא' דומ'א' רבוא'א' קסיל' דלפ'א' חוש'
ויל' דכלמד' מכל' לכך פול'א' לכאן' ולכאן' ואי' אי' מלוא' מלוא', מיט' אסור' וככ'א' איה' ח' כסמ'א' למי' ונכ'א'
דודלי' כסמ'א'א' איה' כאן' איה' כל', ומכ'א' לככ'א' דכ'א'א' כיו' דרבא' ככלמ'א' אפ'א', וגם כיו'א' מל' מוכר'
ככ'א'א' נפ'א' כיו'א' דלר'א' לכיו', וכן כרי'א' כיו'א' דרבא' גם ככלמ'א' כאלפין' פיע' ככ'א', אבל כיו' ככ'א'א'

אחות

67 104